

gang og factist har været i mange, mange Aar siden den Tid, vist ikke har kunnet være tænkt paa at tilstede Erlægningen af Recognition eller Forudbetaling. Det er Noget, som senere er kommet ind, og som efter min Mening forstyrrer og forvæller det hele Forpagtningsforhold. De Betragtninger, som bleve anstillede af den høitærede Minister og ligeledes af den ærede sidste Tale, have skjøndt deres Slutning ikke faldt aldeles sammen, hver for sig deres Berettigelse, de faldt i alt Fald sammen deri, at en stor Deel af Bondestanden ganske vist nærer det Dunst ved Erlægning af en klæffelig contant Sum strax at vinde en lavere aarlig Forpagtningsafgift. Man kan finde dette rigtigt eller mindre rigtigt, men jeg troer i alt Fald ikke, at det har været Tanken i Forordningen af 1792, og af den Grund er jeg villig til at stemme for Lovens videre Fremme.

Indenrigsministeren: Efter de tildeels endogjaa meget stærke Indvendinger, som ere fremkomne mod dette Lovforslag fra de ærede Talere, der have udtalt sig, efterat jeg sidste Gang havde Ordet, har det ikke kunnet Andet end glæde mig ganske overordentlig at høre Udtalelserne fra det ærede Medlem, som nu satte sig. Det ærede Medlem staaer, saavidt jeg kan skjønne, i alt Væsentligt paa samme Standpunkt som jeg. Han erkjender ligesom jeg, at man ved Vedtagelsen af Hovedpunkterne i dette Forslag vil opnaae en Forbedring i Retning af at forebygge, hvad vi Begge ansee for at være en, jeg kunde fristes til, at kalde det, Misbrug af den Contractsfrihed, som er givet ved Forordningen af 15de Juni 1792. Det er ikke nogen ny Betragtning fra min Side, men en Betragtning, som jeg har næret, saalænge som disse Forpagtningsforhold i Henhold til Forordningen af 1792 have været mig bekjendte. Jeg skal erklære mig fuldstændig enig med det ærede 10de kongevalgte Medlem (Fischer) i, at dette Thing, ligesaa lidt som det andet Thing, i sine Forhandlinger og Beslutninger maa lade sig paavirke af Hensynet til, hvilke Strig der vil kunne reises mod Thinget udenfor Salen. Deri er jeg saa fuldstændig enig, og naar

det ærede Medlem udtalte, at enhver Sag maatte behandles, saaledes som den efter sin Betydning og Bestaaffenhed fortjente det, saa er dette ogsaa fuldstændig rigtigt. Det har ogsaa været meget længt fra min Tanke, forsaavidt det overhovedet stod i min Magt, at lægge noget som helst Tryk paa dette Thing for at storme et Lovforslag som dette igjennem; men naar jeg har udtalt som min Mening, at det dog maatte være muligt at fremme Lovforslaget, saa hidværet dette fra, at det for mig har staaet som om dette Lovforslags væsentligste Bestemmelse ere i den Grad klare og gjennemsigtige, at der ikke kunde være Tvivl om Andet end om, hvorvidt man overhovedet vilde vedtage eller forlæste den Tanke, der er nedlagt deri. — Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) reiste rigtig nok den Indvending imod Loven, at den efter hans Mening var ufuldstændig, og jeg kan forsaavidt slutte mig til denne Udtalelse af det ærede Medlem, som jeg ogsaa havde tilraadet en Fuldstændiggjørelse af Lovforslaget i den Retning, som han ansatte; men det har dog ikke staaet for mig, som om det var en absolut Nødvendighed, at der i selve Lovforslaget blev angivet bestemte Tvangsforholdsregler imod den, der overstredte Bestemmelserne deri. — Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Behmann) udtalte for sit Bedkommende, at han ønskede Selveiendom fremmet — et Dunst, i hvilket han vistnok finder Tilslutning fra de allerfleste Sider — ikke igjennem nogen Tvangslov, men, som han sagde, ved at tvinge til frivillige Salg. Derjom jeg har forstaaet det ærede Medlem ret, idet han optog dette Udtryk, saa har hans Mening vistnok været den, at Dvergangen til Selveiendom ad den Vej ikke skulde være siebliffelig. Men, naar det er Tilfældet, saa indseer jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem saa bestemt modsætter sig, hvad der dog fra mange Sider betragtes idetmindste som hensigtsmæssigt til at skabe en modus vivendi, indtil denne Dvergang kan finde Sted, og til at affkære Noget af det, som man idetmindste fra mange Sider anseer for en uheldig Brug, for ikke at sige Misbrug, af den bestaaende Contractsfrihed. Det ærede Medlem udtalte, med stor Bestemthed endog-